

एतदेवाह निरंतरमिति कर्मेतितत्फलं लक्ष्यते कदाचिन्निरंतरंदुःखमेवलभते कदाचित्सुखमेवलभते कदाचिन्मिश्रं युगपदुभयं लभते पादे मेदुःखं हस्ते मे सुखमिति न चैतत्स्वभाववादे युज्यते न हि बन्धिरुष्णस्वभा-
वः कंचित्कालमुष्णः कंचित्कालं शीतः कंचित्कालमनुष्णाशीतश्च दृश्यते न च शुतरविनाशिनः कर्मणः कथं कालांतरीयं फलं युज्यत इत्याशंक्याह न तु नाशोऽस्य विद्यते इति अस्य कर्मणः कर्मजन्यस्य पुण्यपापा-
त्मकस्यापूर्वस्य ईश्वरप्रीतिरूपस्य बाभोगं विना नाशो नास्तीत्यर्थः ॥ १७ ॥ इमं श्लोकं व्याचष्टे कदाचिदिति कूटस्थं पक्षपातशून्यं दुष्कृताविरोधेनेत्यर्थः ॥ १८ ॥ १९ ॥ अव्यसनि तेतिच्छेदः सुखावहाः
पुण्यपापयोः समूलोच्छेदे यत्सुखं तदावहंतीति तथा ॥ २० ॥ नियतः यावज्जीवमेकैकभागी अतो द्वयोरप्यागमापायित्वान्नित्यं समाधाने ब्रह्मदर्शनहेतौ समाधौ प्रयतेत ॥ २१ ॥ न चैतत्पितुः पुत्रस्य वा सुकृतेना-
मुंशक्यमित्याह नायमिति यो यथा करोति स तथा प्राप्नोतीत्युत्तरार्थार्थः ॥ २२ ॥ सुखदुःखहेतुपुण्यपापे समाधाय तत्त्वज्ञानेनात्मनि प्रविलाप्य पुमान् अन्येन ज्ञानवर्त्मना गच्छति इष्टं वस्तु प्राप्नोति यश्च संगतो ज-

निरंतरंच मिश्रंच लभते कर्मपार्थिव ॥ कल्याणं यदि वा पापं न तु नाशोऽस्य विद्यते ॥ १७ ॥ कदाचित्सुकृतं तात कूटस्थमिव तिष्ठति ॥ मज्जमानस्य संसारे यावदुः-
खाद्विमुच्यते ॥ १८ ॥ ततो दुःखक्षयं कृत्वा सुकृतं कर्म सेवते ॥ सुकृतक्षयाच्च दुष्कृतं तद्विद्धि मनुजाधिप ॥ १९ ॥ दमः क्षमा धृति स्तेजः संतोषः सत्यवादिता ॥ द्वीर-
हिंसाऽव्यसनिता दाक्ष्यं चेति सुखावहाः ॥ २० ॥ दुष्कृते सुकृते चापि न जंतुर्नियतो भवेत् ॥ नित्यं मनः समाधाने प्रयतेत विचक्षणः ॥ २१ ॥ नायं परस्य सुकृतं दु-
ष्कृतं चापि सेवते ॥ करोति यादृशं कर्म तादृशं प्रतिपद्यते ॥ २२ ॥ सुखदुःखे समाधाय पुमानन्येन गच्छति ॥ अन्येनैव जनः सर्वः संगतो यश्च पार्थिवः ॥ २३ ॥ परे-
षां यदसूयेत न तत्कुर्यात्स्वयं नरः ॥ यो ह्यसूयस्तथा युक्तः सो वहा संनियच्छति ॥ २४ ॥ भीरुराजन्यो ब्राह्मणः सर्वभक्ष्यो वैश्यो नीहावाहीनवर्णो लसश्च ॥ विद्वांश्चा-
शीलो वृत्तहीनः कुलीनः सत्यादिभ्रष्टो ब्राह्मणस्त्रीचतुष्टा ॥ २५ ॥ रागी युक्तः पचमानो लभे तोर्मूर्खो वक्तानृपहीनं चराष्ट्रं ॥ एते सर्वे शोच्यतां यांति राजन्यश्चायुक्तः-
स्नेहहीनः प्रजासु ॥ २६ ॥ इति श्रीमहाभारतेशांति ० मोक्षधर्मपर्वणि पराशरगीतायां अष्टाशीत्यधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥ २८८ ॥ (२९०) ॥ ६३ ॥

नः पार्थिवः पृथिवीस्थः स्त्रीपुत्रपशुगृहधनारामादिः स अन्यतो गच्छति न तु स्वर्गेऽपवर्गे वा उपकरोतीत्यर्थः ॥ २३ ॥ परेषामिति यत्कर्म परकृतं असूयेत इदमयं निबन्धं कर्म करोतीति दोषवत्तया च क्षीततत्त्वयं न कु-
र्यात् तत्किमसूयापि कर्तव्यानेत्याह योगयुक्तः योगी असूयो दोषदर्शी सः अबहा संनियतां नियच्छति नियमेन स्वीकरोति तस्मात्संगासूयावर्जितो योगयुक्तो भवेदिति निष्कटोर्थः ॥ २४ ॥ यथाऽसूयावान् योगी-
निबन्धः एवं विरक्तोऽपि योगशून्यो निबन्ध एवेति बहुदृष्टान्तपूर्वकमाह भीरुरिति द्वाभ्यां प्रजासुस्नेहहीन इति त्यक्तैषणत्वमुक्तं सोऽपि चेदयुक्तः योगाभ्यासहीनः तर्हि शोच्यतां याति तेन योगोऽभ्यसनीय इति भावः ॥ २५ ॥
॥ २६ ॥ इति शांतिपर्वणि नैलकंठीये भारतभावदीपे अष्टाशीत्यधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥ २८८ ॥ ॥ ६३ ॥ ॥ ६३ ॥ ॥ ६३ ॥